

Posolstvo Svätého Otca Františka k Svetovému dňu misií 2014

Drahí bratia a sestry,

dnes ešte stále veľa ľudí nepozná Ježiša Krista. Preto sú veľmi naliehavo potrebné misie *ad gentes*, na ktorých sa majú podieľať všetci členovia Cirkvi, keďže Cirkev je zo svojej povahy misionárska: Cirkev sa zrodila „z vyjdenia“ na cesty. Svetový deň misií je privilegovaným časom, keď sa veriaci rôznych svetadielov modlitbami a konkrétnymi gestami solidarity zapájajú do pomoci mladým cirkvám na misijných územiach. Ide o milostiplné a radostné slávenie. Milostiplné, pretože Duch Svätý, poslaný od Otca, ponúka múdrosť a silu tým, ktorí sú vnímaví na jeho pôsobenie. Radostné, pretože Ježiš Kristus, Otcov Syn, poslaný na svet hlásať evanjelium, nám pomáha a sprevádza naše misijné dielo. Chcel by som vám predostrieť jeden biblický obraz, ktorý sa nachádza v Lukášovom evanjeliu (porov. 10, 21 – 23) a ktorý hovorí práve o Ježišovej radosti a o radosti jeho učeníkov misionárov.

1. Evanjelista rozpráva o tom, ako Pán poslal sedemdesiatdva učeníkov, vždy po dvoch, do miest a dedín, aby hlásali, že Božie kráľovstvo sa priblížilo a pripravovali ľudí na stretnutie s Ježišom. Keď toto poslanie ohlasovať dovŕšili, vrátili sa učeníci plní radosti. Radosť je dominantnou témou tejto prvej a nezabudnuteľnej misionárskej skúsenosti. Božský Učiteľ im však povedal: „*Neradujte sa z toho, že sa vám poddávajú duchovia, ale radujte sa, že sú vaše mená zapísané v nebi. V tej hodine zaplesal v Duchu Svätom a povedal: ‚Zvelebujem ťa, Otče (...). Potom sa obrátil osobitne k učeníkom a povedal: ‚Blahoslavené oči, ktoré vidia, čo vidíte vy‘ (Lk 10, 20 – 21.23).*

Lukáš nám tu ukazuje tri scény. Najskôr Ježiš hovorí k učeníkom, potom sa obracia k Otcovi a napokon sa znovu prihovára im. Ježiš chce, aby mali učeníci účasť na jeho radosti, ktorá je iná a väčšia ako tá, ktorú zakúšali.

2. Učeníci boli *plní radosti*, boli nadšení, že môžu oslobodiť ľudí od zlých duchov. Ježiš ich však napomína, aby sa neradovali natoľko z moci, ktorú dostali, ale skôr z prijatej lásky: preto, „*že sú vaše mená zapísané v nebi*“ (Lk 10, 20). Bola im totiž darovaná skúsenosť Božej lásky a tiež možnosť podeliť sa o ňu. A táto skúsenosť učeníkov je pre Ježišovo Srdce dôvodom radostnej vďačnosti. Lukáš vyjadril túto radosť v perspektíve spoločenstva Trojice: Ježiš „*zaplesal v Duchu Svätom*“ a obrátiac sa na Otca, vzdával mu chválu. Tento okamih

vnútornej radosti prýšti z hlbokkej lásky Ježiša ako Syna k Otcovi, Pánovi neba a zeme, ktorý všetky tieto veci skryl pred múdrymi a rozumnými a zjavil ich maličkým (porov. *Lk 10, 21*). Boh „skryl“ a „zjavil“, hoci v tejto modlitbe chvály vyniká predovšetkým zjavenie. Čo Boh zjavil a skryl? Tajomstvá svojho kráľovstva, nastolenie Božej vlády v Ježišovi a víťazstvo nad satanom.

To všetko Boh skryl pre tými, ktorí sú plní seba samých a myslia si, že už všetko vedia. Sú ako zaslepení svojou domýšľavosťou a nenechávajú Bohu žiadne miesto. Ľahko si možno predstaviť niektorých Ježišových súčasníkov, ktorých niekoľkokrát napomínal, ale toto nebezpečenstvo tu existuje vždy a môže sa týkať aj nás. Naopak, „maličkí“, to sú pokorní, jednoduchí, chudobní, marginalizovaní, tí, ktorí nemajú žiaden hlas, ktorí sú unavení a utláčaní a o ktorých Ježiš povedal, že sú „błahoslavení“. Ľahko si spomenieme na Máriu, na Jozefa, na galilejských rybárov a učeníkov, ktorých povolal na ceste, počas svojho kázania.

3. „*Áno, Otče, tebe sa tak páčilo*“ (*Lk 10, 21*). Ježišove slová možno chápať vo vzťahu k jeho vnútornému plesaniu, pričom jeho radosť odkazuje na Otcov milostivý plán spásy pre ľudstvo. Ježiš zaplesal v súvislosti s touto Božou dobrotou, pretože Otec sa rozhodol milovať ľudí tou istou láskou, akou miluje svojho Syna. Lukáš nám pripomína aj podobné plesanie Márie: „*Môj duch jasá v Bohu, mojom Spasiteľovi*“ (*Lk 1, 47*). Ide o dobrú novinu, ktorá vedie k spásu. Mária, nosiac vo svojom lone Ježiša, najdokonalejšieho evanjelizátora, stretla Alžbetu a zaplesala radosťou v Duchu Svätom, spievajúc svoj *Magnifikat*. Keď Ježiš uvidel, že jeho učeníci úspešne splnili zverené poslanie a preto sú plní radosti, zaplesal v Duchu Svätom a obrátil sa k svojmu Otcovi v modlitbe. V oboch prípadoch ide o radosť z uskutočňujúcej sa spásy, pretože láska, ktorou Otec miluje Syna, zasahuje aj nás, a skrze pôsobenie Ducha Svätého nás zahŕňuje a umožňuje nám vstúpiť do trojičného života.

Otec je zdrojom radosti. Syn je jej zjavením a Duch Svätý je jej oživovateľom. Ježiš, hneď ako oslávil Otca – píše evanjelista Matúš – vyzýva nás: „*Podťe ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení, a ja vás posilním. Vezmite na seba moje jarmo a učťe sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom; a nájdete odpočinok pre svoju dušu. Moje jarmo je príjemné a moje bremeno ľahké*“ (11, 28 – 30). „Radosť evanjelia naplňa srdce a celý život tých, ktorí sa stretávajú s Kristom. Tí, ktorí sa ním nechajú zachrániť, sú oslobodení od hriechu a smútku, od vnútorného prázdna a izolácie. S Ježišom Kristom sa stále rodí a znovuzrodzuje radosť“ (apošt. exhortácia *Evangelii gaudium*, 1).

Jedinečnú skúsenosť zo stretnutia s Ježišom zažila Panna Mária, a preto sa stala „*príčinou našej radosti*“. Ježiš však povolal učeníkov, aby boli s ním, poslal ich hlásať evanjelium (porov. *Mk 3, 14*), a tým ich naplnil radosťou. Prečo sa nedáme týmto prúdom radosti strhnúť aj my?

4. „Veľkým nebezpečenstvom v dnešnom svete, poznačenom rôznorodou a vtieravou ponukou konzumizmu, je sebecký smútok, ktorý vyviera z pohodlného a skúpeho srdca, z horúčkovitého vyhľadávania povrchných radostí, z izolovaného svedomia“ (apošt. exhortácia *Evangelii gaudium*, 2). Preto ľudstvo veľmi potrebuje čerpať zo spásy, ktorú priniesol Kristus. Učeníci sú tí, ktorí sa nechajú čoraz viac zachytiť Ježišovou láskou a poznačiť ohňom nadšenia pre Božie kráľovstvo, aby sa stali poslami evanjeliovkej radosti. Všetci Pánovi učeníci sú povolaní živiť sa radosťou z hlásania evanjelia. Biskupi sú prví zodpovední za hlásanie evanjelia a ich úlohou je podporovať jednotu miestnej cirkvi v misionárskom úsilí. Pritom majú mať na pamäti, že radosť z ohlasovania Ježiša Krista sa prejavuje tak v starostlivosti o jeho ohlasovanie na vzdialených územiach, ako aj v neustálom vychádzaní na perifériu vlastného územia, kde čaká zvlášť veľa chudobných ľudí.

V mnohých regiónoch chýbajú kňazské povolania a povolania na zasvätený život. Často to súvisí s tým, že v spoločenstvách chýba nákazlivý apoštolský zápal, a preto je tam málo nadšenia a nie sú príťažlivé. Evanjeliová radosť vyviera zo stretnutia s Kristom a z delenia sa s chudobnými. Preto povzbudzujem farské spoločenstvá, združenia a skupiny, aby prežívali intenzívny bratský život, založený na láske k Ježišovi a pozorný voči potrebám tých najbiednejších. Tam, kde je radosť, zápal, vôľa priniesť Krista druhým, tam vzklíčia pravé povolania. Popri nich však nemožno zabúdať ani na laikov povolaných na misie. Medzičasom už povedomie o identite a poslaní veriacich laikov v Cirkvi vzrástlo a podobne aj vedomie, že sú povolaní prijať čoraz dôležitejšiu úlohu pri šírení evanjelia. Preto je s ohľadom na účinnosť apoštolského pôsobenia dôležitá ich náležitá formácia.

5. „*Veselého darcu Boh miluje*“ (2 *Kor 9, 7*). Svetový deň misií je aj príležitosťou na povzbudenie túžby a morálnej povinnosti radostne sa podieľať na misiách *ad gentes*. Osobný milodar je znakom darovania seba samých, najskôr Pánovi a potom bratom, vďaka čomu sa samotný materiálny dar stáva nástrojom evanjelizácie ľudstva, ktorá sa zakladá na láske.

Drahí bratia a sestry, na tento Svetový deň misií sa v myšlienkach obraciam na všetky miestne cirkvi. Nenechajme si vziať radosť z hlásania evanjelia! Pozývam vás, aby ste sa ponorili do radosti evanjelia a živili lásku, schopnú osvetliť vaše povolanie a misiu. Vyzývam vás, aby ste si akoby na vnútornej púti pripomínali „prvú lásku“, ktorou Pán Ježiš Kristus zapálil srdce každého z vás. Nie z nostalgie, ale preto, aby ste zotrvali v radosti. Pánov učeník sa raduje, keď je s ním, keď plní jeho vôľu, keď sa delí o evanjeliovú vieru, nádej a lásku.

K Márii, ktorá je vzorom pokornej a radostnej evanjelizácie, sa obraciame v modlitbe, aby sa Cirkev stala pre mnohých domovom, pre všetky národy matkou a tak sa mohol zrodiť nový svet.

Vo Vatikáne 8. júna 2014, na sviatok Zoslania Ducha Svätého

FRANTIŠEK